DOMSTOLENS DOM
12. juli 1994 *

I sag C-314/93,

angående en anmodning, som Tribunal de grande instance de Reims (Frankrig) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod

François Rouffeteau og

Robert Badia

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 30 og af Kommissionens direktiv 88/301/EØF af 16. maj 1988 om konkurrence på teleterminalmarkederne (EFT L 131, s. 73),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini og D. A. O. Edward samt dommerne R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg (refererende dommer) og J. L. Murray,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: R. Grass,

* Processprog: fransk.

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— den franske regering ved chargé de mission J.-M. Belorgey og conseiller des affaires étrangères C. de Salins, begge fra Udenrigsministeriets direction des affaires juridiques, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. C. Jessen, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og V. Melgar, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at den franske regering og Kommissionen ved V. Melgar som befuldmægtiget, bistået af A. Jaume som videnskabelig ekspert, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 2. marts 1994,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. april 1994,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom af 18. maj 1993, indgået til Domstolen den 14. juni s.å., har Tribunal de grande instance de Reims (Frankrig) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af traktatens artikel 30 og Kommissionens direktiv 88/301/EØF af 16. maj 1988 om konkur-

rence på teleterminalmarkederne (EFT L 131, s. 73) med henblik på at bedømme foreneligheden med disse bestemmelser af den ordning, der blev indført ved det franske dekret 85-712 af 11. juli 1985 om gennemførelse af lov af 1. august 1905 for så vidt angår apparater, der kan tilsluttes statens telekommunikationsnet (JORF af 14.7.1985, s. 7976), samt ved lov 89-1008 af 31. december 1989 om udviklingen af handels- og håndværksvirksomheder og forbedring af deres økonomiske, retlige og sociale forhold (JORF af 2.1.1990, s. 9).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en straffesag mod Rouffeteau og Badia, der er sat under tiltale for, i september 1991, at have været i besiddelse af og udbudt telefonapparater til salg — første tiltalte tillige for at have reklameret for de pågældende telefonapparater — uden at de var i besiddelse af en typegodkendelse eller anden dokumentation for, at apparaterne opfyldte de krav, der stilles til apparater, der kan tilsluttes det offentlige telekommunikationsnet. Disse forhold er strafbare i henhold til ovennævnte dekret 85-712 og ovennævnte lov 89-1008. Rouffeteau og Badia har gjort gældende, at disse bestemmelser er i strid med traktatens artikel 30 og ovennævnte direktiv 88/301.

3 I henhold til dekret 85-712 må apparater, der kan tilsluttes det offentlige net, kun fremstilles til hjemmemarkedet, importeres til fri omsætning og opbevares med henblik på salg, udbud til salg eller distribution, såfremt de er i overensstemmelse med dekretets bestemmelser og opfylder en række krav, der skal sikre en tilfredsstillende drift af nettet og beskytte brugerne (artikel 2, 3 og 4). For at dokumentere, at apparaterne opfylder disse krav, skal de pågældende erhvervsdrivende fremlægge enten en rapport udfærdiget af et af industriministeren godkendt organ, en typegodkendelsesattest udstedt i henhold til loven om post- og telekommunikation, et egnethedscertifikat udstedt i henhold til loven om forbrugerbeskyttelse og -oplysning eller, endelig, en anden form for dokumentation, der er godkendt som ligestillet ved bekendtgørelse af industriministeren (artikel 6). Dekretets artikel 7 indeholder bestemmelser om straf i tilfælde af, at denne dokumentationspligt tilsidesættes.

4 Ifølge artikel 8 i lov 89-1008 er det under bødestraf forbudt at reklamere for apparater, der kan tilsluttes det offentlige telekommunikationsnet, såfremt det ikke kan dokumenteres, at apparaterne opfylder de foreskrevne krav.

5 Tribunal de grande instance de Reims, som fandt, at sagen rejste et spørgsmål vedrørende fortolkning af fællesskabsreglerne, har forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal EØF-traktatens artikel 30 og direktiv 88/301/EØF fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den franske, der indeholder et forbud mod import, besiddelse med henblik på salg og udbud til salg af telefonapparater, der ikke er godkendt, selv om importøren, indehaveren eller sælgeren af sådanne apparater — i denne sag trådløse telefoner og automatiske telefonsvarere — klart har præciseret, at apparaterne udelukkende er bestemt til reeksport, og at de derfor ikke skal tilsluttes det offentlige net?«

6 Ifølge artikel 3, første punktum, i direktiv 88/301 har de erhvervsdrivende ret til at importere og sælge terminaludstyr. I henhold til bestemmelsens andet punktum kan medlemsstaterne dog underkaste terminaludstyr en kontrol med henblik på at afgøre, om det opfylder visse væsentlige krav som dem, der er opregnet i artikel 2, nr. 17, i Rådets direktiv 86/361/EØF af 24. juli 1986 om første fase af den gensidige anerkendelse af typegodkendelser af terminaludstyr (EFT L 217, s. 21), nemlig bl.a. brugersikkerhed, sikkerhed for de ansatte i de selskaber, der driver de offentlige telekommunikationsnet, beskyttelse af offentlige telekommunikationsnet mod skade og driftskompatibilitet mellem terminaludstyr i begrundede tilfælde.

7 Det bemærkes, at direktiv 88/301 blev udstedt med hjemmel i Kommissionens kompetence i henhold til traktatens artikel 90, stk. 3, til at udstede generelle regler til præcisering af de forpligtelser, som følger af traktaten, og som påhviler medlemsstaterne med hensyn til de virksomheder, der er omhandlet i artikel 90, stk. 1 og 2 (dom af 19.3.1991, sag C-202/88, Frankrig mod Kommissionen, »terminaldommen«, Sml. I, s. 1223, præmis 14). Direktivets artikel 3 er en af flere bestemmelser, der er udstedt til gennemførelse af traktatens artikel 30 (jf. således den nævnte dom, præmis 37, 38 og 39).

8 Den kompetence, der således tildeles medlemsstaterne, ville miste sin virkning, hvis der var adgang til at importere ikke-typegodkendte apparater til fri omsætning, opbevare dem med henblik på salg, sælge dem eller distribuere dem samt reklamere for dem, uden at der er reel sikkerhed for, at de reeksporteres.

9 Ifølge den franske regering tilsluttes de fleste af de ikke-typegodkendte apparater, der forhandles i en medlemsstat, faktisk på et senere tidspunkt det offentlige net, på trods af de skriftlige eller mundtlige oplysninger, der undertiden gives i forbindelse med salget, og hvorefter apparaterne er bestemt til reeksport og ikke skal tilsluttes det offentlige net.

10 Det tilkommer den nationale ret at afgøre, om sådanne oplysninger er rigtige.

11 Det forelagte spørgsmål skal herefter besvares således, at hverken traktatens artikel 30 eller direktiv 88/301 er til hinder for en national ordning, hvorefter det under straf er de erhvervsdrivende forbudt at importere ikke-typegodkendt terminaludstyr til fri omsætning, at opbevare det med henblik på salg, at sælge og distribuere det samt at reklamere for det, selv om det klart tilkendegives af importøren, indehaveren eller sælgeren, at udstyret udelukkende er bestemt til reeksport, såfremt der ikke består sikkerhed for, at det rent faktisk reeksporteres og derfor ikke skal tilsluttes det offentlige net.

Sagens omkostninger

12 De udgifter, der er afholdt af den franske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Tribunal de grande instance de Reims ved dom af 18. maj 1993, for ret:

Hverken traktatens artikel 30 eller direktiv 88/301/EØF er til hinder for en national ordning, hvorefter det under straf er de erhvervsdrivende forbudt at importere ikke-typegodkendt terminaludstyr til fri omsætning, at opbevare det med henblik på salg, at sælge og distribuere det samt at reklamere for det, selv om det klart tilkendegives af importøren, indehaveren eller sælgeren, at udstyret udelukkende er bestemt til reeksport, såfremt der ikke består sikkerhed for, at det rent faktisk reeksporteres og derfor ikke skal tilsluttes det offentlige net.

Due Mancini Edward

Joliet Schockweiler Rodríguez Iglesias

Grévisse Zuleeg Murray

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1994.

R. Grass
Justitssekretær

O. Due
Præsident